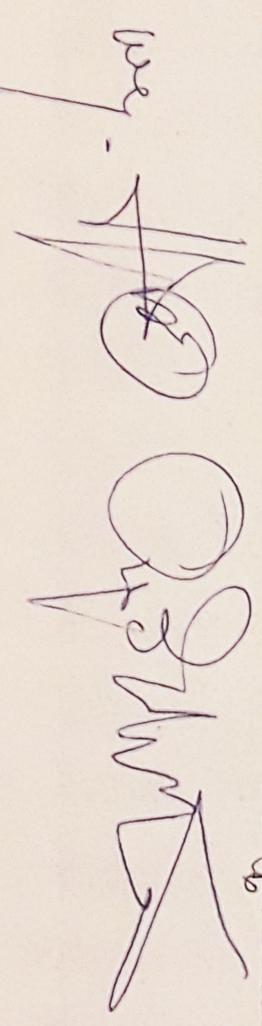

อนุรัตน์พานิช ที่บ้านเลขที่ ๑๑๘๗/๔ ซอยสารภี ๑ ถนนเจริญรัตน์ แขวงคลองตันใต้ เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร จนกระทั่งถึงเวลาประมาณ ๐๘.๐๐ น. ข้าได้ออกจากบ้านนายไพโรจน์ฯ เพื่อไปรายงานตัวที่ กก.สตร.๖ เนื่องจากข้าได้ทราบจากทางวิทยุว่ามีเหตุร้ายอยู่ที่ มธ. และข้าได้ติดต่อกับทางโทรศัพท์ไปที่ กก.สตร.๖ ทราบว่ามีการระดมกำลังเพื่อมาปฏิบัติหน้าที่ระดับเหตุที่ มธ. ข้าจึงได้รีบแต่งเครื่องแบบขึ้นรถประจำทางมาถึงบริเวณสนามหลวงด้านศาลาอาญาแล้วรถประจำทางก็เกิดอุบัติเหตุโดยสารลงหมครวมทั้งข้าด้วยเนื่องจากรถไปไม่ได้ ขณะนั้นข้าไม่มีอาวุธติดตัว เมื่อข้าลงจากรถแล้ว เห็นว่าทางด้านหอประชุมใหญ่ มธ. เต็มมีประชาชนรวมกันอยู่ เป็นจำนวนมากทางริมสนามหลวง ด้านตรงข้ามหอประชุมใหญ่ดังกล่าว ข้าจึงได้เดินไปที่จุดนั้น ได้พบมีกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจหลายหน่วย กำลังปฏิบัติหน้าที่อยู่บริเวณนั้น ขณะนั้นเวลาประมาณ ๐๖.๐๐ น.เศษ ข้าจึงได้เดินเข้าไปภายในบริเวณพิธีกรรมที่สถานแห่งชาติ ได้พบผู้บังคับบัญชาชั้นผู้ใหญ่หลายท่าน เช่น พล.ต.ต.เสนห์ สิทธิพันธ์ รอง ผบ.น. พล.ต.ต.ชลิต มุขสุวรรณ ผบ.น.เหนือ พล.ต.ต.เสริม จารุรัตน์ ผบ.ก.สพท. เป็นต้น ซึ่งกำลังร่วมกันพิจารณาสั่งการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทางปฏิบัติหน้าที่อยู่ ขณะนั้นข้าเห็นมีเจ้าหน้าที่ตำรวจ สพท. สตร. และหน่วยอื่นๆ ร่วมปฏิบัติหน้าที่อยู่ในบริเวณนั้นและระหว่างนั้น ข้าได้มีเสียงปืนยิงออกมาจากภายใน มธ. และบริเวณด้านหอประชุมใหญ่ ซึ่งมีประชาชนและเจ้าหน้าที่ตำรวจจำนวนมากอยู่ภายนอกต่างก็พากันหลบหนีกระสุนปืนโดยหมอบลงกับพื้นและหลบเข้าที่กำบังหลังกำแพงระฆังรอบสนามหลวง และที่กำบังต่างๆเท่าที่จะหาได้ในบริเวณนั้น ซึ่งข้าเห็นว่ามีประชาชนและเจ้าหน้าที่ตำรวจบางคนไม่ทราบว่าเป็นใครบ้างถูกนักศึกษาที่อยู่ภายในยิงออกมาได้รับบาดเจ็บและถูกนำตัวส่งขึ้นรถพยาบาลไปส่งโรงพยาบาลเพื่อรักษาต่อไป ขณะนั้นข้าเห็นสังเกตุการยิงปืนบริเวณด้านพิธีกรรมที่ข้าได้มีเสียงปืนที่ยิงออกมาจากภายใน มธ. มีทั้งเป็นตุ๊กตาลาย เสียงปืนกลและ เป็นยิงทีละนัด แต่ไม่ทราบใครเป็นผู้ยิง เพราะมองไม่เห็น แต่ข้าเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจยิงไม่ได้อย่างใดด้วยข้าได้คอยผ่านนักศึกษา เนื่องจากยังไม่ได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาให้ใช้อาวุธปืน ต่อมาเวลาประมาณ ๐๗.๐๐ น. ข้าเห็นมีรถโดยสารจำหมายเลขไม่ได้อีก ๒ คัน แล่นเข้าชนประตูรั้ว มธ. ๒ - ๓ ครั้ง แล้วมีประชาชนจำนวนมากวิ่งติดตามรถโดยสาร เข้าไปภายใน มธ. ทางประตูที่ถูกชนทั้งลงนั้น แล้วมีเสียงปืนจากภายในยิงหนาแน่นมากยิ่งขึ้น ขณะนั้นได้มีการระดมกำลังตำรวจเพิ่มเติม จากภายในพิธีกรรมที่ข้าจึงเข้าไปร่วมด้วยและข้าได้รับอาวุธปืนจากพลตำรวจประกองกำกับการปราบจลาจล ผก.สพท. นายทิ่งไม่ทราบว่าชื่ออะไร ซึ่งได้รับบาดเจ็บถูกประชาชนเหยียบเอาที่ซอระหว่างปฏิบัติหน้าที่เดินไม่ได้ ข้าจึงได้ขอปืนปืน ปสย.๔๗ (คาร์บิน) จากเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้นั้น ร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ สพท. คนอื่นๆอีกหลายคนไปปฏิบัติหน้าที่ช่วยกันป้องกันไม่ให้ประชาชนจำนวนมากประมาณ ๒ - ๓ พันคน ไม่ให้บุกเข้าไปใน มธ. ทางประตูหน้าหอประชุมใหญ่ โดยอยู่ในความควบคุมของ พล.ต.ต.สำเริง อัมสาราม รอง ผกก.ปจ. ซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่บริเวณประตูหน้าหอประชุมใหญ่นั้น แต่ประชาชนส่วนใหญ่ไม่เชื่อฟังได้พยายามบุกเข้าไปใน มธ. และจุดไฟเผาตู้ขายน้ำประตูกางเหล่านั้น และเผารถจักรยานยนต์ซึ่งอยู่บริเวณประตูรั้ว มธ. นั้น ในขณะนั้นนักศึกษาที่อยู่ภายใน มธ. ก็ได้ยิงอาวุธปืนออกมายิงพวกข้าและประชาชนบริเวณนั้น ทำให้พวกข้าและประชาชนต้องพากันนอนหมอบหลบกระสุนปืน และเข้าที่กำบังต่างๆและข้าเห็นมีประชาชนบางคนถูกกระสุนปืนได้รับบาดเจ็บมีเจ้าหน้าที่ตำรวจช่วยกันนำส่งขึ้นรถพยาบาลที่หน้าพิธีกรรมที่ ฯ จนกระทั่งถึงเวลาประมาณ ๐๘.๐๐ น.เศษ จึงมีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ

ใบคำให้การ ของพลตำรวจพิเศษาธิบดี อรุณรัตน์ พยานแผนที่ ๒
 ใช้อาวุธปืนยิงต่อสู้กับนักศึกษาได้เพื่อป้องกันชีวิตตนเองและประชาชนในกรณีที่เกิดขึ้น เป้าหมายแน่ชัดเท่านั้น
 และในระหว่างนั้นเองได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจ คชค.ประมาณ ๒๐ นาย ได้มาร่วมปฏิบัติหน้าที่แล้วเข้าไป
 ใน มธ.บริ เวณหน้าหอประชุมใหญ่ ข้าจึงได้ติดตามเข้าไปด้วยรวมทั้งมีประชาชนจำนวนมากติดตามเข้าไป
 ไป แล้วได้แยกย้ายกำลังออกยิงต่อสู้กับนักศึกษา ส่วนตัวข้าเองได้ไปบริเวณถนนริมสนามฟุตบอล
 ด้านข้างหอประชุมใหญ่ร่วมกับพวกเจ้าหน้าที่ตำรวจอีก ๒ - ๓ คน โดยหมอบหลบกระสุนปืนอยู่ข้างต้นไม้
 ได้เห็นพวกนักศึกษายิงอาวุธปืนกลและปืนยิงทีละนัดมาจากบริเวณชั้นบนตึกบัญชาการประมาณชั้น ๓ และชั้น ๒
 ของตึกนิติศาสตร์ ข้ากับพวกจึงได้ใช้อาวุธปืนยิงไปยังจุดที่นักศึกษายิงออกมานั้นไม่ทราบว่าจะถูกนักศึกษ
 ู้ใดหรือไม่ และไม่ทราบว่า เป็นนักศึกษายุใดบ้างที่ยิงปืนมายังพวกข้าเพราะ เป็นการยิงปืนออกมาจากที่
 กำบังตามของหน้าต่างๆจึงมองไม่เห็นหน้าผู้ยิง ขณะนั้น ข้ากับพวกได้เห็นมีนักศึกษา ๓ คน เป็นชาย
 ๒ คน หญิง ๑ คน หลบอยู่บริเวณข้างหอประชุมใหญ่ ใกล้กับพวกข้าอยู่นั้น จึงได้เข้าจับกุมพาเดินหลบ
 กระสุน ออกมาถึงบริเวณหน้าหอประชุมใหญ่ ได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจห้องที่ ๒ - ๓ นาย พานักศึกษาที่ข้า
 กับพวกควบคุมมานั้น ๒ คน ชาย ๑ คน หญิง ๑ คน แยกหลบกระสุนปืนที่นักศึกษายังคงยิงมา เข้าไปใน
 หอประชุมใหญ่ ส่วนข้าได้ควบคุมนักศึกษ้อีกคนหนึ่งมาถึงบริเวณประตูรั้วหน้าหอประชุมใหญ่ได้มีประชา
 ชนจำนวนมาก เข้ามารุมทำร้ายประชาทัตนักศึกษาที่ข้าควบคุมมานั้นได้รับบาดเจ็บ ข้าได้พยายาม
 ช่วยป้องกันนักศึกษานั้น ซึ่งประชาชนได้ใช้ท่อนไม้ ท่อนเหล็ก รุมตีโดยข้าใช้อาวุธปืน ปสบ.๔๗
 ยกขึ้นรับท่อนเหล็กที่ประชาชนตีมาจนเป็นเหตุให้เป็น ปสบ.ของข้าถึงกับพานท้ายปืนแตกแล้วข้ากับพวก
 ถูกเสื่อหลยคนไม่ทราบว่า เป็นใครบ้างได้ช่วยกันป้องกันจึงตัวนักศึกษานั้นกลับเข้ามาในหอประชุมใหญ่
 ได้สำเร็จในที่สุด โดยถูกเสื่อหลายคนรวมทั้งข้าด้วยที่ช่วยป้องกันนักศึกษานั้นต่างก็ได้รับบาดเจ็บ
 จากการที่ประชาชนเข้ามารุมประชาทัตนักศึกษานั้นไปกันหลายคน ข้าเองก็ถูกประชาชนเตะต่อย
 และใช้ไม้ตีตามร่างกายได้รับบาดเจ็บหลายแห่ง แต่ไม่ถึงกับมีบาดเจ็บร้ายแรง ข้าจึงไม่กล้าให้แพทย์
 ทำการรักษาพยาบาลแต่อย่างใด เมื่อข้าได้ช่วยนักศึกษานั้นเข้ามาในหอประชุมได้แล้ว ข้าจึงได้
 ไปเรียกรถพยาบาลตำรวจที่หน้าพิพิธภัณฑสถานมารับนักศึกษาทั้ง ๓ คน ที่หน้าหอประชุมใหญ่นำส่ง
 โรงพยาบาลต่อไป ส่วนข้าได้แยกเข้าไปปฏิบัติหน้าที่ภายใน มธ.ต่อไปจนถึงเวลาประมาณ ๑๐.๐๐น.
 จึงได้ร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ คชค.และหน่วยอื่นอีกหลายคนทำการตรวจค้นจับกุมนักศึกษาทั้งชาย-หญิง
 จำนวนประมาณ ๔๐๐ คน ได้ที่บริเวณตึกบัญชาการตามชั้นต่างๆนำส่งลงมาควบคุมรวมกันไว้ที่บริเวณ
 สนามฟุตบอล ซึ่งมีตำรวจหน่วยต่างๆแยกย้ายกันตรวจค้นจับกุมตามตึกต่างๆโดยรอบใน มธ.
 แล้วนำนักศึกษายกย้ายส่งมาควบคุมรวมกันในสนามฟุตบอล ข้าได้ร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจอื่นๆช่วยกัน
 ป้องกันไม่ให้ประชาชนจำนวนมากเข้าไปทำร้ายนักศึกษที่ถูกจับอยู่ในสนามฟุตบอลนั้น โดยมีเจ้าหน้าที่
 ตำรวจชั้นผู้ใหญ่หลายท่านควบคุมสั่งการอยู่ในบริเวณนั้น เช่น พล.ต. เสริม จารุรัตน์ เป็นต้น
 ในระหว่างที่ข้าปฏิบัติหน้าที่ตรวจค้นตึกบัญชาการนั้น ข้าเห็นมีนักศึกษามากมายถูกยิงตายนำส่งขึ้นรถ
 พยาบาลแต่ไม่ทราบว่า เป็นใครบ้างและถูกยิงขณะใด โดยผู้ใดข้าไม่ทราบ ที่ชั้นล่างของตึกบัญชาการนั้น
 ข้า ยังได้พบนางพยาบาลผู้หนึ่งไม่ทราบว่า เป็นใครกำลังรักษาพยาบาลนักศึกษที่ถูกยิงได้รับบาดเจ็บ

we

โดยการให้เลือดให้เข้าเกล็ดอยู่ แก่นักศึกษาที่มากเจ็บหลายคน ซึ่งข้าไม่สามารถจำหน้าได้ทั้งพยาบาล
และนักศึกษาเหล่านั้น เพราะขณะนั้น เหตุการณ์กำลังยุ่งเหยิงมาก

ข้าได้ช่วยปฏิบัติหน้าที่ช่วยป้องกันมิให้ประชาชน เข้ามานในสนามฟุตบอล เพื่อทำร้าย
นักศึกษาที่ถูกจับกุมอยู่นั้น จนกระทั่งถึงเวลาประมาณ ๑๒.๐๐ น. จึงได้มีรถโดยสารประมาณ ๕-๖ คัน
ทยอยกัน เข้ามารับนักศึกษาภายในสนามฟุตบอล ข้าได้ขึ้นนั่งรถ น.๒๕๐ นำขบวนรถที่รับนักศึกษา
จากในสนามฟุตบอลออกมาทางประตูรั้ว มข. ด้านสะพานพระปิ่นเกล้า นำส่งไปควบคุมที่ รร. ตำรวจ
นครบาล บางเขน เมื่อเรียบร้อยแล้วข้าจึงได้กลับไปปฏิบัติหน้าที่ซึ่งที่ตั้งของข้าตามปกติ ตัวข้า
เองได้รับบาดเจ็บจากการช่วยป้องกันนักศึกษาไม่ให้ถูกประชาชนรุมประชาทัณฑ์ตามร่างกายถึงฟกช้ำ
หลายแห่ง แต่ไม่ได้นำแพทย์รักษาพยาบาลแต่อย่างใด

หลังจากที่ข้าได้ช่วยนักศึกษา ๓ คน ชาย ๒ คน หญิง ๑ คน ส่งขึ้นรถพยาบาล
ไปแล้วนั้นและก่อนที่ข้าจะไปตรวจคนจับกุมนักศึกษาที่ตึกวิทยุขึ้นนั้น ในระหว่างนั้นข้ายังได้จับกุมนักศึกษา
ชาย ๒ คน ได้ที่บริเวณข้างตึกนิติศาสตร์ไม่ทราบชื่อและจำหน้าไม่ได้ แล้วได้ร่วมกับลูกเสือหลายคน
ไม่ทราบว่า เป็นใครบ้างจำหน้าไม่ได้ ได้พานักศึกษาชายทั้ง ๒ คน นั้น จะนำไปส่งขึ้นรถพยาบาลที่
หน้าพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เมื่อมาถึงบริเวณหน้าประตูรั้ว มข. ด้านหน้าหอประชุมใหญ่ ได้ถูกประชาชนกลุ่มใหญ่
หลายร้อยคนจำไม่ได้ว่า เป็นใครบ้าง ได้พากันพากัน เข้ายื้อแย่งนักศึกษทั้งสองคนนั้นไปจากพวกข้า
ได้โดยข้ากับพวกเจ้าหน้าที่ตำรวจหลายคน และลูกเสืออีกหลายคนได้ช่วยกันป้องกันนักศึกษาอย่างสุด
ความสามารถแล้ว โดยมีตำรวจนายไคยเป็นขึ้นฟ้าชูตามประชาชนไม่ให้รุมทำร้ายนักศึกษานั้น
แต่ประชาชนก็ไม่ยอมเชื่อฟังได้ใช้อาวุธท่อนไม้ ท่อนเหล็ก มีค้อน รุมทำร้ายทุบตีเข้ามาโดยรอบไม่รู้
ใคร เป็นใคร ข้าเองได้ยกปืน ปสข.๕๗ ขึ้นรับท่อนเหล็กที่ตีมานั้น เพื่อไม่ให้ถูกนักศึกษาจนกระทั่ง
อาวุธปืนของข้าหักและตัวข้าได้รับบาดเจ็บฟกช้ำดำเขียวตามร่างกายหลายแห่ง จนในที่สุดประชาชน
ได้ยื้อแย่งตัวนักศึกษทั้งสองนั้นไปไคน้ำหลยออกไปทางหน้าประตูโดยข้ากับพวกไม่สามารถติดตามไป
ช่วย เหลือได้อีก และไม่ทราบว่านักศึกษทั้งสองคนนั้นจะ เป็นตายร้ายดีอย่างไร เพราะข้าไม่ได้ติดตาม
ไปดูเหตุการณ์ หลังจากนั้นข้าได้กลับเข้าไปปฏิบัติหน้าที่ภายใน มข. โดยไปร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ
ทำการตรวจคนจับกุมนักศึกษาที่ตึกวิทยุซึ่งที่ข้าให้การมาแล้ว

ข้าได้ดูแผนผังแผนที่และรูปถ่ายต่างๆที่พนักงานสอบสวนให้ข้าดูในขณะที่สอบสวนปากคำ
นี้แล้ว ข้าได้ชี้จุดต่างๆที่ข้าปฏิบัติหน้าที่ตามคำให้การของข้านี้แล้ว ข้ายังได้เห็นรูปถ่ายของหนังสือ
พิมพ์บางรูปได้ เห็นขณะที่ข้าถูกประชาชนทำร้ายในขณะที่ข้าช่วยป้องกันนักศึกษาชายคนหนึ่งแล้วนำเขา
ไปในหอประชุมใหญ่ได้ และบางรูปพิมพ์ประชาชนกลุ่มรุมทำร้ายข้าและนักศึกษาที่ข้ากำลังช่วยป้องกัน
อยู่จนมองไม่เห็นตัวก็มี และข้ายังได้เห็นรูปนายวุฒิพงษ์ อรุณรัตน์พานิช บิดาข้าซึ่งได้ถูกเลือกกำลังช่วย
เหลือผู้บาดเจ็บบ้างกำลังหลบกระสุนปืนบ้าง ซึ่งข้าทราบว่านายวุฒิพงษ์ บิดาข้าได้มาให้การ เป็น
พยานต่อพนักงานสอบสวนอีกส่วนหนึ่งแล้ว

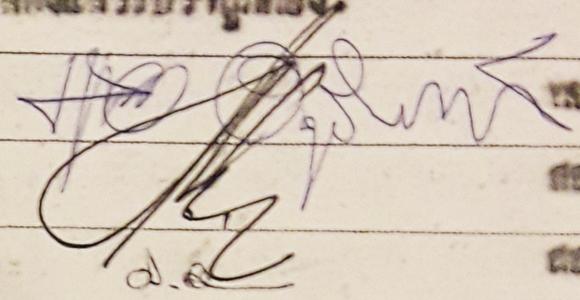
บรรดานักศึกษาที่ข้าได้ช่วย เหลือไม่ให้ประชาชนรุมประชาทัณฑ์และที่ซึ่งข้าจับได้
นั้น จะ เป็นใครบ้างข้าไม่ทราบและจำหน้าไม่ได้ และทราบในเวลาต่อมาว่านักศึกษาที่ถูกจับกุมที่ เหตุ
ประมาณ ๓๐๐๐ คนเศษ มีนักศึกษบางคนไม่ทราบว่า เป็นใครถูกประชาชนรุมประชาทัณฑ์ถึงแก่ความตาย

ใบต่อคำให้การ ของทนายอรรถวิเศษมาลัย อปรุคเมตตนิช สยามเลขที่ ๑

และบางคนถูกนำไปเผาหรือแขวนคอ ข้าพเจ้าไม่ทราบและเห็นเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ นอกจากที่ข้าพเจ้า
ให้การมาจนเท่านี้ และใน ๒๒.๑๗ ที่ข้าพเจ้าได้อธิบายมาจากเจ้าหน้าตำรวจ ปจ.กระบอกกิ่ง
กล่าวนั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ามีความจริงใจ และไม่รู้ชื่อเจ้าของที่ดินเพราะอยู่คนละกอง ขณะนี้ข้าพเจ้า
ก็ไม่ได้อธิบายความรู้อะไร แต่เราใจหาเจ้าหน้าตำรวจซึ่งจะได้นำเป็นกรณีเกี่ยวกับเรื่อง
ใน ๒๒.๑๗ ที่ข้าพเจ้าไปจับตัวผู้ไปแล้วอีกกลางหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ยิงกระสุนปืนไปในระหว่างปฏิบัติ
หน้าที่ในครั้งนี้เป็นจำนวน ๓๐ นัด และจะถูกยิงโดยบางหรือไม่ว่าข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้าไม่ได้อธิบายถึงกายใจ
จนถึงแก่ความตายในขณะเกิดเหตุ

ข้าพเจ้าไม่เคยมีสาเหตุใดหรือเหตุใดมาก่อน เป็นความจริง.

อ่านให้ดังแล้วรับว่าถูกต้อง.

(ลงชื่อ)	พ.ย.		ชาน
(ลงชื่อ)	พ.ศ.อ.		สอบสวน
(ลงชื่อ)	พ.ศ.ค.		สอบสวน, พิมพ์, อ่าน